

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Til min Ven Christian Molbech

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 451. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_206-txt-shoot-idm142/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

maal, som Man i Betragtning af de uoplyste Tider, kan tilgive Herodes, Socrates og de Hellige Skribenters, men Angemmeligheden. Jeg synes rigtig at knap en Fjende, end ligesom den kunde her opdage mindste Spor til Ringene for den sandfærdige Fortælling, eller Grund til den Formodning, at jeg kanse ansaa de gamle Anmærkning og høitværende Ord for Sandhedens uadskilte Følgesvende. Men, for at mine Ord vare ligesaa tvivlsomme som de ere tydelige, da kunde jo ikke de, men ene min Fortælling selv vare et ophidigt Beviis for, hvorvidt jeg ringede Sandhedsdialekt eller ikke, thi har jeg fortalt sandt, hvad vilde det da sige om jeg rettedes havde forskrevet mig; og er min Fortælling løgnagtig, hvad kunde det da hjælpe om jeg nok saa smukt havde lovet Sandfærdighed.

Men, kiære Nolsch! hvad kunde da forklare dig saa faare, at du glemte at lase det, ja at du glemte at du i mere end 4 Aar har skrevet mig som et, paa menneskelig Vis sandfærdigt Menneske, eller kiender du mig for en Kongens Ven? det maatte rigtig nok, som et vidste mere om mig, end at du var min Ven, let fælde paa. Jeg veed hvad der har forbitret dig saa faare, og det smæder mig mere end helt Vesten, men saalænge du tier, vil jeg ogsaa tie, og det vilde bedrøve mig, om du nøder mig til for alle disse fremmede, til dels ukjendte Ansættelser at sige dig, hvad min Døds Orde er i dine Dine.

Nolsch! lad ikke det Nærværende bygge over det Fordigangne og vend ikke det Tilkomende bygge! Vi sødes, vi sødes, vi sødes, da spørges et, om vi sande Haandklap og blæse glimrende Vobler, men om vi tænke og talte og vandrede som for den alvidende Guds Næsen. Han er Heren, vi ere Tro, kun levende naar Hans Haand røstler os. Han er Hellig, vi ere Sandt, og Hans Væremærke det eneste Næse som kan holde i den store Storm; give Gud i at disse Sandt bebor man kan og lykkelig vandre i Hjertet, at vi flere paa dem med sandt Giel da siger det ikke fort, om det lod, som vi adskiltes vidt fra hverandre, snart skulle Hjertene længe og lede og mødes, men i al Fald forenes, naar Verden og

dens Bestærelse forgaar, naar sin Tro, Haab og Kærlighed blive ved det er satte, og gid det voode sidste Gang jeg greb Penen for at skrive dig saaledes til, men jeg bider dig, rør ikke ved min Døds Hjerte! thi da maa det paa min Skrifte løbe, som jeg var i din Fjende, endog du vist ikke i Verden skal stude en Ven mere trofast end med Guds Hjelp

din sande Ven
N. F. S. Grundtvig.

Jagttagelse over Venus og dens Drabant.

Afskrevet paa Gunderslevholm i Sjælland ved Hjælp af et tre Guds Speilteleskop, ved reen og kystri Himmel, den 6te Junii 1761.

Blandt dem, som interessere sig for det astronomiske Studium, er det udfem bekendt, hvor uheldige de fleste Astronomer vare ved deres Observationer over Venus's Gjennemgang igjennem Solens 6 Junii 1761, da den skulde lyse næsten allevegne tilnærmende deres Bestræbelser. Men i det vi savne de forerige Erfaringer, som under heldigere Omstændigheder vilde bleven Kræften af saa mange udmærkede Lærdes forenede Bestræbelser, vil det vel ikke vare Astronomiens Efterfølgere uvelkomment at underrettes om en Observation, som den 6te Dag blev anstillet ved reen og kystri Himmel. Til de forerige Astronomer overlades det at bestemme de Resultater, jeg har troet at kunne udsæde af min Jagttagelse, eller at udtale sig. For Observationens Rigtighed indseer jeg.

Naar engang min Erfaring af Efterverdens Ladstæst, som jeg haaber, da vilde jeg, at man skulde kunne sige: "denne Observation har en dansk Mand først gjort"; og denne Tante har bevæget mig til, inden jeg betaler Naturen min Gjæld, at

maal, som Man, i Betragtning af de uoplyste Tider, kan tilgive Herodes, Socrates og de Hellige Skribenter, men Angon uundtude. Jeg synes rigtig at knap en Fiende, end saa en Ven kunde her opdage mindste Spor til Ringearer for den sandfærdige Fortælling, eller Grund til den Formodning, at jeg kanse ansaa de gamle Anmærkning og høitværende Ord for Sandhedens uadskillelige Følgesvende. Men, for at mine Ord vare ligesaa tvivlsomme som de ere tydelige, da kunde jo ikke de, men ene min Fortælling selv vare et ophidigt Beviis for, hvorvidt jeg ringearerede Sandfærdighed eller ikke, thi har jeg fortalt sandt, hvad vilde det da sige om jeg rettedes havde forskrevet mig; og er min Fortælling løgnagtig, hvad kunde det da hjælpe om jeg nok saa smukt havde lovet Sandfærdighed.

Men, kiære Nolsch! hvad kunde da forklare dig saa faare, at du glemte at lase eer, ja at du glemte at du i mere end 4 Aar har kendt mig som et, paa menneskelig Viis sandfærdigt Menneske, eller kiender du mig for en Kongens Ven? det maatte rigtig nok, som et vidste mere om mig, end at du var min Ven, let falde paa. Jeg veed hvad der har forbitret dig saa faare, og det smætter mig mere end helt Vesten, men saalange du tier, vil jeg ogsaa tie, og det vilde bedrøve mig, om du nøder mig til for alle disse fremmede, tildeels ukjendte Ansigter at sige dig, hvad min Døds Orde er i dine Dine.

Nolsch! lad ikke det Nørværende bygge over det Fordigangne og vend ikke det Tilkomende bygge! Vi sødtes, vi sødtes, vi sødtes, da spørges ei, om vi sande Haandklap og blæste glimrende Vobler, men om vi tænkte og talte og vandrede som for den alvidende Guds Nafn. Han er Heren, vi ere Tro, kun levende naar Hans Haand opsløder os. Han er Hellig, vi ere Sandt, og Hans Vaerdsættelse det eneste Nafn som kan holde i den store Storm; give Gud i at disse Sandt beder man saa og dybt og kæftigt vandrede i Hjertet, at vi stirre paa dem med stædig Biet da siger der ikke fort, om det lod, som vi adskiltes vidt fra hverandre, snart skulle Hjertene længes og ledes og mødes, men i al Fald forenes, naar Verden og

dens Bestoring forgaar, naar sin Tro, Haab og Kærlighed blive ved det er satte, og gid det voode sidste Gang jeg greb Penum for at klove dig saaledes til, men jeg bider dig, rør ikke ved min Døds Hjerte! thi da maa det paa min Christe lade, som jeg var i en Fiende, endog du vist ikke i Verden skal stude en Ven mere trofast end med Guds Hjelp

din Stadige Ven
N. F. S. Grundtvig.

Jagttagelse over Venus og dens Drabant.

Afskillet paa Gundersløvsbøl i Sjælland ved Hjælp af et tre Fods Speilteleskop, ved reen og kystri Himmel, den 6te Junii 1761.

Blandt dem, som interessere sig for det astronomiske Studium, er det udfem bekjendt, hvor uheldige de fleste Astronomer vare ved deres Observationer over Venus's Gjennemgang igjennem Solen d. 6 Junii 1761, da den skulde Lyse næsten allevegne tilnærmende deres Bestraalinger. Men i det vi savne de forerige Erfaringer, som under heldigere Omstændigheder vilde bleven Kræften af saa mange udmærkede Lærdes forenede Bestrebelse, vil det vel ikke vare Astronomiens Efterfølgere uvelkomment at underrettes om en Observation, som den 6te Dag blev anstillet ved reen og kystri Himmel. Til de forerige Astronomer overlades det at bedømme de Resultater, jeg har troet at kunne udsæde af min Jagttagelse, eller at udtale sig. For Observationens Rigtighed indseer jeg.

Naar engang min Erfaring af Efterverdenes Kæftelse, som jeg haaber, da vilde jeg, at man skulde kunne sige: "denne Observation har en dansk Mand først gjort"; og denne Tante har bevoget mig til, inden jeg betaler Naturen min Gjæld, at

